

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 grudnia 2021 r.

Powódka B. L. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Sp. z o.o.

w K. tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy kwoty 29.939,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty oraz tytułem renty wyrównawczej w związku z obniżeniem dochodów powódki kwoty po 557,17 zł miesięcznie od daty wydania ostatecznej decyzji stwierdzającej wystąpienie choroby zawodowej tj. od dnia 24 sierpnia 2015 r.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że jako u pracownicy pozwanej w dniu 24 sierpnia 2014 r. została u powódki stwierdzona choroba zawodowa. W okresie poprzedzającym chorobę powódka uzyskiwała dochód w wysokości rocznie 22.610,89 zł, zaś po wystąpieniu choroby zawodowej w roku 2014 powódka uzyskała dochód w wysokości 15.924,84 zł. Jak wynika z porównania tych dwóch okresów spadek dochodów powódki wyniósł w stosunku miesięcznym 557,17 zł i o taką kwotę renty powódka wystąpiła w niniejszej sprawie.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Sp. z o.o. w K. wniosła

o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana podniosła zarzut przedawnienia dochodzonych pozewem roszczeń

o zadośćuczynienie i rentę wyrównawczą, wskazując na trzyletni termin przedawnienia. Pozwana wskazała, że powódka o swojej chorobie dowiedziała się w dniu 23 lutego 2015 r. w związku z czym roszczenie przez nią dochodzone miało być przedawnione. Pozwana wskazała również, że decyzja Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w G. z dnia 23 lutego 2015 r. stwierdzająca przewlekłą chorobę zawodową u powódki nie ma charakteru wiążącego w niniejszym postępowaniu sądowym dotyczącym cywilnoprawnej odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej z zachorowaniem powódki na chorobę zawodową. Pozwana wskazywała, że w jej opinii warunki pracy powódki w pozwanej Spółce nie stwarzały zagrożenia dla jej układu nerwowego w obrębie nadgarstka, a warunki, w których pracowała nie narażały jej na ruchy monotypowe, w związku

z czym brak jest podstaw do przyjęcia, że przyczynę przewlekłej choroby układu nerwowego powódki stanowiły warunki pracy w przedsiębiorstwie pozwanej, a zatem nie istnieje związek przyczynowy między pracą w pozwanej Spółce ze stwierdzoną u niej chorobą układu nerwowego, która do tego nie jest zdaniem pozwanej chorobą zawodową. Nadto, w opinii pozwanej roszczenie powódki było znacznie wygórowane. Zdaniem pozwanej roszczenie powódki nie zostało udowodnione ani co do zasady ani co do wysokości.

Wyrokiem z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt IV P 34/18 Sąd Rejonowy w Słubicach oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.000,00 zł, tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, oddalając wniosek o zwrot kosztów

w pozostałym zakresie. (k. 130) W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że roszczenie powódki podniesione w niniejszym postępowaniu było roszczeniem przedawnionym.

Powódka wniosła apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt IV P 34/18.

Wyrokiem z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt VI Pa 7/19 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt IV Pa 34/18 i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Słubicach, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego. (k. 193)

Na rozprawie w dniu 9 października 2019 r. powódka rozszerzyła powództwo odnośnie żadanego przez siebie zadośćuczynienia do kwoty 80.000,00 zł. (k. 229) Nadto, pełnomocnik powódki wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2020 r. (k. 251) Sąd Rejonowy w Słubicach w zakresie żądania zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 80.000,00 zł stwierdził swą niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. L. była zatrudniona u pozwanej (...) Sp. z o.o. w K. na stanowisku montażystki od dnia 14 stycznia 2013 r. do dnia 13 stycznia 2015 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony. Swoją pracę powódka wykonywała na linii produkcyjnej.

Dowody:

- umowa o pracę z 14.01.2013 r. w teście akt osobowych powódki,
- zeznania powódki B. L. k. 128 verte-129,

Na przełomie 2013 i 2014 r. powódka zaczęła odczuwać silne dolegliwości bólowe w prawej ręce, w związku z czym udała się ona do lekarza, który stwierdził, że bóle te spowodowane są monotypią tj. wykonywaniem w krótkim czasie wielu takich samych czynności.

Dowody:

- karta informacyjna z 21.03.2014 r. k. 14,
- zeznania powódki B. L. k. 128 verte-129,

W maju 2014 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w G. wszczął postępowanie dotyczące choroby zawodowej powódki, w toku którego specjalista medycyny pracy w Wojewódzkim Ośrodku Medycyny Pracy w S. wydał w dniu 3 listopada 2014 r. orzeczenie nr 40/14 wskazujące na rozpoznanie u powódki choroby zawodowej. W orzeczeniu tym specjalista medycyny pracy wskazał, że miejscem zatrudnienia lub wykonywania pracy, w którym nastąpiło narażenie zawodowe stanowiące przyczynę zgłoszenia choroby zawodowej był (...) Sp. z o.o. w W. oraz pozwana (...) Sp. z o.o. w K.. Lekarz specjalista jako czynnik narażenia zawodowego stanowiący przyczynę choroby zawodowej wskazał sposób wykonywania pracy tj. obciążenie nadgarstków i stawów rąk, zaś jako okres narażenia zawodowego – okres od dnia 2 lipca 2012 r. do nadal. Jako nazwę rozpoznanej choroby zawodowej lekarz specjalista wskazał przewlekłą chorobę obwodowego układu nerwowego wywołaną sposobem wykonywania pracy – zespół cieśni w obrębie nadgarstka wymienioną w poz. 20.1 wykazu chorób zawodowych, określonego w przepisach w sprawie chorób zawodowych, wydanych na podstawie art. 237 §1 pkt 3-6 i §1¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks Pracy

Powódka zapoznała się z przedmiotowym orzeczeniem. Nie miała wątpliwości odnośnie jego treści i znaczenia. Uważała, że treść orzeczenia lekarza medycyny pracy jednoznacznie wskazuje, iż odpowiedzialną za wystąpienie u powódki choroby zawodowej jest pozwana spółka.

Dowody:

- orzeczenie lekarskie nr 40/14 z 03.11.2014 r. wraz z uzasadnieniem k. 111-112, 183-184,
- zeznania powódki B. L. k. 128 verte-129,

W głównej mierze na podstawie w/w orzeczenia lekarza specjalisty medycyny pracy Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w G. wydał w dniu 23 lutego 2015 r. decyzję stwierdzającą u powódki chorobę zawodową określoną w w/w orzeczeniu lekarskim. (...) Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w G. decyzją z dnia 24 sierpnia 2015 r. utrzymał w/w decyzję w mocy. Następnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. wyrokiem z dnia 14 stycznia 2016 r. w sprawie (...) SA/Go 836/15 oddalił skargę pozwanej spółki na w/w decyzję Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w G.. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 13 lutego 2018 r. w sprawie II OSK 966/16 oddalił skargę kasacyjną pozwanej spółki od w/w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G..

Dowody:

- wyciąg z wyroku WSA w Gorzowie Wlkp. z 14.01.2016 r., sygn. akt II SA/Go 836/15 wraz z uzasadnieniem k. 4-13,
- wyrok NSA z 13.02.2018 r., sygn. akt II OSK 966/16 wraz z uzasadnieniem k. 15-19 verte, 22-26 verte,
- decyzja (...) Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w G. nr II/ (...) z 24.08.2015 r. wraz z uzasadnieniem k. 27-40, 113-126,
- odpowiedź na skargę z 27.10.2015 r. k. 41-55 verte,
- skarga z 24.09.2015 r. k. 56-63 verte,
- uzupełnienie skargi kasacyjnej z 16.03.2016 r. k. 64-64 verte,
- skarga kasacyjna z 26.02.2016 r. k. 65-69 verte,
- decyzja Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w G. nr H. (...) /2015 z 23.02.2015 r. wraz z uzasadnieniem k. 88-91 verte, 185-188 verte,

W roku 2013 r. powódka osiągnęła łączny przychód w kwocie 22.610,89 zł. W roku 2014 powódka osiągnęła łączny przychód w kwocie 15.924,84 zł. W roku 2015 powódka osiągnęła przychód w łącznej kwocie 6.540,45 zł. W toku 2016 powódka osiągnęła przychód w łącznej kwocie 34.783,50 zł. W 2017 r. powódka osiągnęła przychód w łącznej kwocie 20.638,26 zł.

Dowody:

- PIT 37 za rok 2013 k. 20-20 verte,
- PIT 37 za rok 2014 k. 21-21 verte,
- PIT 37 za rok 2015 k. 99-100,
- PIT 28 za rok 2016 k. 101-103,
- PIT 37 za rok 2017 k. 104-105 verte,

Wyrokiem z dnia 30 września 2019 r., sygn. akt IX U 441/18 Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 27 czerwca 2018 r. znak (...) w ten sposób, że przyznał B. L. jednorazowe odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej stwierdzonej decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w G. z dnia 23 lutego 2015 r. nr H. (...) /2015

w wysokości 6.832,00 zł za 8% uszczerbku na zdrowiu. W pozostałej części odwołanie B. L. Sąd oddalił.

Dowody:

- wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie, sygn. akt IX U 441/18 z 30.09.2019 r. k. 238,
- pismo powódki z 04.06.2019 r. k. 239,
- opinia sądowo – lekarska z 15.03.2019 r. k. 240,
- orzeczenie komisji lekarskiej ZUS nr (...) z 20.06.2018 r. k. 241,

U powódki nie stwierdzono upośledzenia funkcji organizmu w stopniu uzasadniającym uznanie powódki za niezdolną do prac zgodnych z kwalifikacjami, oraz innych prac nie wymagających ruchów monotypowych. Przykładowo praca biurowa nie jest pracą wymagającą ruchów monotypowych.

Fakt rozpoznania choroby zawodowej nie jest równoznaczny z orzeczeniem o długotrwałej niezdolności do pracy. Powódka jest zdolna do pracy.

Po wykonaniu zabiegu cieśni nadgarstka powódka miała możliwość powrotu do pracy.

U powódki nie stwierdzono dysfunkcji ręki, czy też osłabienia lub zaniku siły mięśniowej. Po zabiegach cieśni nadgarstka dopuszcza się pracowników do pracy na stanowisko z ruchami monotypowymi. U powódki brak było objawów, które dyskwalifikowałyby powódkę do dalszej pracy.

Dowody:

- opinia biegłej medycyny pracy R. G. z 31.12.2020 r. k. 303,
- opinia uzupełniająca biegłej medycyny pracy R. G. z 30.03.2021 r. k. 329,
- opinia uzupełniająca biegłej medycyny pracy R. G. z 30.07.2021 r. k. 336,
- ustna opinia uzupełniająca biegłej medycyny pracy R. G. k. 375-375 verte,

Powódka po ukończeniu liceum ogólnokształcącego kontynuowała naukę w Policealnym Studium Rolniczym w Zespole Szkół Rolniczych w K. i uzyskała w 1981 r. kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu rolnika o specjalności produkcja roślinna produkcja zwierzęca oraz tytuł technika rolnika.

Praca zawodowa powódki przed podjęciem pracy u powódki miała następujący przebieg:

- w okresie od 7 września 1981 r. do 31 marca 1983 r. powódka zajmowała stanowisko stażysty a następnie referenta w Banku Spółdzielczym w D.,

- w okresie od 31 sierpnia 1987 r. do 10 marca 1991 r. powódka zajmowała stanowisko referenta a następnie inspektora w Banku Spółdzielczym w D.,

- w okresie od 12 marca 1991 r. od 7 sierpnia 1991 r. powódka zajmowała stanowisko księgowej w Zakładzie (...) J. K. w D.,

- w okresie od 10 grudnia 1992 r. do 2 listopada 1997 r. powódka zajmowała stanowisko sprzedawcy w Spółdzielni Handlowo – Usługowej (...) w G.,

- w okresie od 5 stycznia 2004 r. do 28 lutego 2006r. powódka pracowała na stanowisku pracownika umysłowego w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w D.,

- w okresie od 1 marca 2006 r. do 30 września 2006 r. powódka pracowała na stanowisku pracownika biurowego w (...) sp. z o.o. w D.,

- w okresie od 1 października 2006 r. do 7 września 2008 r. powódka pracowała na stanowisku pracownika umysłowego w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w D.,

- w okresie od 1 grudnia 2011 r. do 30 sierpnia 2012 r. powódka pracowała na stanowisku ekspedienta pocztowego w Przedsiębiorstwie Handlowo Usługowym (...) w D..

Dowody:

- świadectwa pracy w aktach osobowych.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, którym przydał walor wiarygodności. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości i rzetelności dokumentów, co pozwalało uznać je za wiarygodne i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy.

Za wiarygodne w kwestiach bezspornych tj. w kwestii wykonywania pracy u pozwanej, charakteru tej pracy, odczuwanych dolegliwości, a także orzeczeń administracyjnych odnoszących się do choroby zawodowej powódki Sąd uznał również wyjaśnienia powódki B. L..

W zakresie tym wyjaśnienia powódki były spójne, logiczne, a nadto pokrywały się z treścią pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego. W pozostałym zakresie tj. w kwestii skutków choroby zawodowej na możliwość podjęcia pracy zawodowej przez powódkę Sąd uznał wyjaśnienia powódki za niewiarygodne, gdyż w zakresie tym powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń, zaś z opinii biegłej R. G. w sposób jednoznaczny wynika, że u powódki nie stwierdzono upośledzenia funkcji organizmu w stopniu uzasadniającym uznanie powódki za niezdolną do prac zgodnych z kwalifikacjami, oraz innych prac nie wymagających ruchów monotypowych. Praca biurowa nie jest pracą wymagającą ruchów monotypowych. Fakt rozpoznania choroby zawodowej nie jest równoznaczny z orzeczeniem

o długotrwałej niezdolności do pracy. Powódka jest zdolna do pracy. Po wykonaniu zabiegu cieśni nadgarstka powódka miała możliwość powrotu do pracy. U powódki nie stwierdzono dysfunkcji ręki, czy też osłabienia lub zaniku siły mięśniowej. Po zabiegach cieśni nadgarstka dopuszcza się pracowników do pracy na stanowisko z ruchami monotypowymi. U powódki brak było objawów, które dyskwalifikowałyby powódkę do dalszej pracy.

Ponadto Sąd oparł swoje orzeczenie na opinii biegłej medycyny pracy R. G.. Z uwagi na posiadane wiadomości specjalne, poziom wiedzy i doświadczenie zawodowe, biegła mogła

w sposób profesjonalny, ustalić i ocenić okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a bez wątplenia wymagających wiadomości specjalnych. Sąd nie posiada wiedzy fachowej, za pomocą której mógłby ocenić wpływ doznanej przez powódkę choroby zawodowej na możliwość podjęcia przez nią pracy. Nie należy również zapominać, iż dowód z opinii biegłego, jest o tyle pomocny dla Sądu, iż cechuje go obiektywizm, bezstronność oraz brak interesu w sprawie. W ocenie Sądu opinia biegłego sporządzona w niniejszej sprawie jest rzetelna, logiczna i przekonująca. Opinia ta podlegała, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia opinie biegłych pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Nadaje to pierwszorzędne znaczenie, przy tej ocenie, kryterium poziomu wiedzy biegłego. Gdy więc sąd zleca biegłemu wydanie opinii, musi mieć na względzie to, czy dysponuje on wiadomościami specjalnymi niezbędnymi dla stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiadomości specjalne mogą wynikać zarówno z przygotowania teoretycznego, jak i wykonywanej w danej dziedzinie pracy i nabytych stąd umiejętności oceny występujących tam zagadnień. Stąd też Sąd, mając na uwadze ów kryteria oceny, w pełni przypisał przymiot wiarygodności opinii biegłej sporządzonej w niniejszej sprawie. W/w opinia została wydana przez specjalistę, który nie miał żadnego interesu w podaniu stanu

niezgodnie z rzeczywistością. Opinia biegłego pozwoliła na całościową ocenę stanu faktycznego sprawy. Opinia była kwestionowana przez obie strony, co skutkowało wydaniem przez biegłą opinię uzupełniających, w której w opinii Sądu kompleksowo odniósł się do stawianych opinii zarzutów i wyjaśnił w sposób nie budzący wątpliwości założenia sporządzonej przez siebie opinii. Sąd nie znalazł podstaw by opinie biegłego dalej uzupełniać, czy też powoływać dowód z opinii innego biegłego, nie dostrzegając niespójności, niezgodności z zasadami wiedzy lub doświadczenia życiowego. Jak już wskazywano wyżej opinia biegłego podlega ocenie - przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. (Tak postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64) Sporządzona w niniejszej sprawie opinia wraz z opiniami uzupełniającymi była jednoznaczna, w sposób pełny i zrozumiały wyjaśniała okoliczności wymagające wiadomości specjalnych. Wnioski w niej zawarte są zrozumiałe i jednoznaczne. Sąd nie znalazł podstaw aby opinie te kwestionować nie dostrzegając błędów metodologicznych, logicznych lub niezgodności z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd za niewiarygodny i nieprzydatny z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy uznał dowód z opinii biegłej z zakresu chorób wewnętrznych i medycyny pracy R. D. bowiem biegła nie odpowiedziała na pytania Sądu, które były istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy tj. pytania dotyczące kwestii wystąpienia u powódki choroby zawodowej i związku pomiędzy chorobą zawodową a wykonywaną u pozwanej pracą. W kwestii tej biegła odniosła się wyłącznie do wydawanych w tym temacie decyzji administracyjnych, w żaden sposób nie czyniąc własnych ustaleń w tym zakresie. Mając to na uwadze opinia biegłej R. D. była nieprzydatna pod kątem ustalenia okoliczności istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w związku z czym Sąd pominął dowód z opinii biegłej R. D..

Sąd na podstawie art. 235² §1 pkt 2 k.p.c. pominął również dowód z opinii biegłego neurologa i ortopedy jako nieistotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i jako takie podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie powódka domagała się zasądzenia od pozwanej renty wyrównawczej w związku z obniżeniem dochodów powódki na skutek doznania przez powódkę choroby zawodowej w okresie pracy u pozwanej. Powódka domagała się również zasądzenia na swoją rzecz zadośćuczynienia za doznane krzywdy w związku z chorobą zawodową, jednak w trakcie niniejszego postępowania rozszerzyła ona powództwo z tytułu zadośćuczynienia do kwoty 80.000,00 zł, w związku z czym postanowieniem z dnia 23 stycznia 2020 r. (k. 251) Sąd Rejonowy w Słubicach w zakresie żądania zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 80.000,00 zł stwierdził swą niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G. Mając to na uwadze rozpatrzeniu w niniejszej sprawie podlegało wyłącznie roszczenie o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki renty wyrównawczej.

Pozwana kwestionowała zgłoszone przez powódkę roszczenie wskazując na jego przedawnienie. Nadto, pozwana wskazywała, że decyzja Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w G. z dnia 23 lutego 2015 r. stwierdzająca przewlekłą chorobę zawodową u powódki nie ma charakteru wiążącego w niniejszym postępowaniu sądowym dotyczącym cywilnoprawnej odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej z zachorowaniem powódki na chorobę zawodową. Pozwana wskazywała, że w jej opinii warunki pracy powódki w pozwanej Spółce nie stwarzały zagrożenia dla jej układu nerwowego w obrębie nadgarstka, a warunki, w których pracowała nie narażały jej na ruchy monotypowym, w związku z czym brak jest podstaw do przyjęcia, że przyczynę przewlekłej choroby układu nerwowego powódki stanowiły warunki pracy w przedsiębiorstwie pozwanej, a zatem nie istnieje związek przyczynowy między pracą w pozwanej Spółce ze stwierdzoną u niej chorobą układu nerwowego, która do tego nie jest zdaniem pozwanej chorobą zawodową. Nadto, w opinii pozwanej roszczenie powódki było znacznie wygórowane. Zdaniem pozwanej roszczenie powódki nie zostało udowodnione ani co do zasady ani co do wysokości.

Kwestia przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem była już przedmiotem rozważania Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp., który rozpoznając w sprawie pod sygn. akt VI Pa 7/19, apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Ślubicach z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt IV P 34/18 wydał wyrok uchylający wyrok Sądu I instancji, a w uzasadnieniu wskazał, że wbrew zapatrywaniom Sądu I instancji zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem podniesiony przez pozwaną nie był zasadny i nie zasługiwał na uwzględnienie. W tych okolicznościach ponowne rozważanie kwestii przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem uznać należało za zbędne, i stwierdzić należało, że roszczenie dochodzone pozwem nie było przedawnione.

W tych okolicznościach ocenić należało zasadność przyznania powódce od pozwanej renty odszkodowawczej w związku ze stwierdzoną u niej chorobą zawodową.

Zgodnie z art. 444§1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W myśl zaś § 2 wskazanego przepisu jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Renta odszkodowawcza, o której mowa w art. 444 §2 k.c. stanowi formę naprawienia szkody polegającej na uszkodzeniu ciała lub rozstroju zdrowia. Żądanie zasądzenia takiej renty będzie zasadne wyłącznie wówczas gdy u poszkodowanego nastąpi całkowita lub częściowa utrata zdolności do pracy zarobkowej albo zwiększeniu ulegną potrzeby poszkodowanego, ewentualnie wtedy gdy zmniejszą się widoki powodzenia na przyszłość poszkodowanego. Opisane następstwa winny mieć charakter stosunkowo trwały trwały, jednak niekoniecznie nieodwracalny (zob. Z. Radwański, Zobowiązania, s. 216; zob. także G. Bieniek, w: G. Bieniek, Komentarz KC, t. 1, 2007, s. 453). Renta wskazana w art. 444 §2 k.c. stanowić będzie zatem formę odszkodowania i nie będzie mieć charakteru alimentacyjnego, zatem przysługiwać będzie ona o tyle, o ile żądający jej zasądzenia poniósł szkodę. Powstanie szkody w postaci utraty zarobku nie zależy zaś od tego, czy poszkodowany miał lub nie roszczenie o uzyskanie pracy, ale od tego, czy pracę tę poszkodowany mógł wykonywać i czy prawdopodobnie by ją wykonywał (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 1975 r., sygn. akt

I CR 370/75, (...)). Szkada musi posiadać walor realny, a nie tylko teoretyczny, a to sprawia, że na tle przepisu art. 444 § 2 k.c. sama tylko utrata zdrowia i ewentualność poniesienia w związku z tym przez poszkodowanego uszczerbku majątkowego nie jest wystarczająca dla przyjęcia w konkretnej sprawie, że zasadne jest żądanie renty. Z wyraźnego brzmienia art. 444 § 2 k.c. wynika, że nie sama tylko utrata zdrowia, lecz rzeczywista utrata zdolności zarobkowania i widoków na przyszłość, a także rzeczywiste zwiększenie się potrzeb poszkodowanego jako następstwo wywołania uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia stanowią przesłanki zasądzenia renty po myśli art. 444 § 2 k.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 1998 r., sygn. akt III CKU 18/98, (...)).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należało, że nie zachodziły w niej podstawy do zasądzenia na rzecz powódki renty odszkodowawczej.

Zauważyć bowiem trzeba, że jakkolwiek w niniejszej sprawie niewątpliwym było, że u powódki stwierdzono chorobę zawodową i jak wynikało z orzeczenia lekarza specjalisty choroba ta była skutkiem pracy m.in. u pozwanego, tak same te okoliczności tj. zachorowanie powódki na skutek pracy podejmowanej w pozwanej Spółce nie były wystarczające do uznania roszczenia powódki za zasadne. Koniecznym dla ustalenia zasadności tegoż roszczenia byłoby ustalenie, że wskutek stwierdzonej choroby zawodowej powódka w jakikolwiek sposób utraciła zdolność do podjęcia pracy zarobkowej, w związku z czym zmniejszył się jej dochód. W niniejszej sprawie okoliczność taka nie zachodziła. Zauważyć bowiem trzeba, że jak wynika z opinii biegłej R. G., u powódki nie stwierdzono upośledzenia funkcji organizmu w stopniu uzasadniającym uznanie powódki za niezdolną do prac zgodnych z kwalifikacjami, oraz innych prac nie wymagających ruchów monotypowych. Praca biurowa nie jest pracą wymagającą ruchów monotypowych. Fakt rozpoznania choroby zawodowej nie jest równoznaczny z orzeczeniem o długotrwałej niezdolności do pracy.

Powódka jest zdolna do pracy. Po wykonaniu zabiegu cieśni nadgarstka powódka miała możliwość powrotu do pracy. U powódki nie stwierdzono dysfunkcji ręki, czy też osłabienia lub zaniku siły mięśniowej. Po zabiegach cieśni nadgarstka dopuszcza się pracowników do pracy na stanowisko z ruchami monotypowymi. U powódki brak było objawów, które dyskwalifikowałyby powódkę do dalszej pracy. Mając to na uwadze stwierdzić należało, że powódka pomimo stwierdzonej u niej choroby zawodowej, po wykonaniu zabiegu miała możliwość podjęcia pracy, w tym również takiej wymagającej wykonywania ruchów monotypowych. W tych okolicznościach nie sposób uznać, by zmniejszenie się dochodów powódki związane było ze stwierdzoną u niej chorobą zawodową, oraz by stwierdzona choroba w jakikolwiek sposób wpływała na możliwości zarobkowe powódki oraz możliwości podjęcia przez nią pracy. Pomimo stwierdzonej choroby zawodowej powódka miała możliwość podjęcia pracy, w tym wymagającej ruchów monotypowych.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należało, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki renty odszkodowawczej w związku ze stwierdzoną u powódki chorobą zawodową. W tych okolicznościach Sąd powództwo oddalił. (pkt I wyroku)

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, a także na podstawie art. 102 k.p.c. zgodnie, z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Uprawnienie sądu do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 102 kpc nie jest dowolne, na co wskazuje przyjęte w tym przepisie sformułowanie "w wypadkach szczególnie uzasadnionych". Ustawodawca przyznaje sądowi pewną swobodę w zasądzaniu kosztów procesu, gdy stosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 KPC) sprzeciwiają się - względy słuszności. Do kręgu „wypadków szczególnie uzasadnionych” należą zarówno okoliczności związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, prekluzja. Drugie natomiast wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony, z tym zastrzeżeniem, że niewystarczające jest powoływanie się jedynie na trudną sytuację majątkową osoby przegrywającej sprawę, nawet jeśli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienia pełnomocnika z urzędu. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 sierpnia 2021 r., sygn. akt I ACa 377/21, (...)) Sąd, który rozpoznaje sprawę merytorycznie i ma osobistą styczność ze stronami procesu, może nabrać przekonania – kierując się własnym poczuciem sprawiedliwości, że w okolicznościach sprawy właściwym jest zastosowanie zasady słuszności. Przy rozstrzyganiu o kosztach procesu w oparciu o art. 102 KPC w orzecznictwie sądów powszechnych dostrzegalna jest kazuistyka, jednakże o tym, czy w danej sprawie przepis ten może być zastosowany decydują okoliczności konkretnej sprawy. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. akt I ACa 504/19, (...))

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że zasadnym będzie w niniejszej sprawie obciążenie powódki na rzecz pozwanej jedynie częścią poniesionych przez pozwaną kosztów procesu za obie instancje tj. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kwoty 1.000,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, i oddalenie wniosku pozwanej w pozostałym zakresie. W niniejszej sprawie w opinii Sądu zachodziły bowiem szczególne okoliczności umożliwiające obciążenie powódki jedynie częścią poniesionych przez pozwaną kosztów zastępstwa procesowego. Powódka wytaczając powództwo miała przeświadczenie, że jej roszczenie jest roszczeniem zasadnym. Na etapie bowiem postępowania przesądowego, biorąc pod uwagę postępowanie administracyjne, nie ulegało wątpliwości, że powódka zachorowała na chorobę zawodową oraz, że przyczyną tej choroby była praca podejmowana u pozwanej. Na etapie postępowania przesądowego roszczenie powódki mogło wydawać jej się oczywiście uzasadnione. Również na etapie postępowania sądowego, na początkowym jego etapie nie było oczywistym, że roszczenie powódki jest roszczeniem niezasadnym. Dopiero ostatnia z wydanych przez biegłą R. G. opinia pozwoliła na ustalenie braku zasadności roszczenia powódki. Okoliczności te wskazują na to, że wytaczając powództwo powódka mogła mieć uzasadnione przekonanie, że jej roszczenie jest zasadne, co uzasadniało brak obciążenia powódki wszelkimi kosztami poniesionymi przez pozwaną. Również sytuacja majątkowa powódki uzasadniała brak obciążenia jej pełnymi kosztami zastępstwa

procesowego. Powódka nie osiąga znacznych dochodów, które umożliwiłyby jej pokrycie pełnych kosztów zastępstwa procesowego poniesionego przez pozwaną w obu instancjach bez uszczerbku dla utrzymania powódki i jej rodziny.

W tych okolicznościach Sąd uznał, że zasadnym będzie zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kwoty 1.000,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, i oddalenie wniosku pozwanej o zwrot kosztów procesu w pozostałym zakresie. (pkt II wyroku) Stosownie do treści art. 98 §1¹ od kwot tych należały się odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Kierując się zaprezentowaną argumentacją orzeczono jak na wstępie.

sędzia Aleksandra Maksymiak

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powódki r. pr. G. P.,
3. wniosek D. L. z dnia 24.01.22 r. złożyć do akt – potraktować jako rozpoznany poprzez zarządzenie w pkt. 2,
4. za 14 dni lub z wpływem.

sędzia Aleksandra Maksymiak